

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: I.Š., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12.2.2015, č.j. KrÚ 10357/2015/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 14.10.2014, č.j. OSA/P-703/14-D/44, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 7.4.2014 v 9:21 hod. jako řidič vozidla tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky (spz) „X“, jel mimo obec na dálnici D11 v km 72, ve směru na Hradec Králové, rychlostí 162 km/h (po odečtení přípustné odchylky

měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost vyplývající z obecné úpravy na daném úseku (130 km/h) nejméně o 32 km/h, přičemž tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Tímto jednáním obviněný porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, kdy měření rychlosti bylo provedeno „nekalibrovaným“ měřícím zařízením, a to „z toho důvodu, že ověření měřicího zařízení proběhlo dne 14.11.2013, je velmi pravděpodobné, že od té doby do dne 7.4.2014, kdy byl žalobce kontrolován, byly změněny rozměry kol měřicího vozidla, tedy bylo nutné provést kalibraci znovu.“ Správní orgán zamítl návrh žalobce na provedení výsledků, kdy měl prokázat skutečnost, že vozidlu, kterým byla změřena rychlost vozidla žalobce, byly od doby ověření do doby změření rychlosti vozidla žalobce „přezuto“ ze zimních na letní pláště, popř. z letních plášťů na zimní. V této souvislosti správní orgán odmítl provést jako důkaz pro nadbytečnost uvedený výsledek, když ale podle návodu k obsluze měřicího zařízení „v případě výměny kol (pneumatik) je třeba provést novou kalibraci vozidla.“ Pokud by správní orgán vyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam, na provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů týkajících se přezutí plášťů, bylo by prokázáno, že byla rychlost vozidla žalobce změřena zařízením, které nebylo kalibrované. Dále správní orgán nesprávně vyhodnotil záznam z měřicího zařízení jako bezchybný, ač „žalobce namítl, že záznam byl pořízen chybným postupem, neboť měřící vozidlo se v průběhu měření přiblížilo k měřenému vozidlu, což je prokázáno tím, že na snímku z počátku měření je vozidlo na záznamu menší, než je na jeho konci. Je-li velikost vozidla na posledním snímku z měření větší, než na jeho počátku, byla vozidlu naměřena vyšší rychlost, než byla skutečná rychlost jeho pohybu. Nedodržení vzdálenosti mezi měřeným a měřícím vozidlem (tedy jejich přiblížení) se projeví v menší ujeté vzdálenosti měřeného vozidla za konkrétní čas, a tím i jeho nižší rychlosti.“ Byť se jedná o malý rozdíl, rozdíl 2 px, tato skutečnost má zásadní dopad na přesnost naměřené rychlosti. Jestliže žalobce dělilo od nižší sankce a od sankce zákazu řízení motorových vozidel rozdíl 3 km/hod., nelze konstatovat, že by k prokázání přestupku postačovalo toliko poukázat na skutečnost, že se vozidlo žalobce pohybovalo přibližně stejnou rychlostí, jako vozidlo měřící, je nutné, aby správní orgán postavil na jisto, že žalobce řídil vozidlo konkrétní změřenou rychlostí. Správní orgán v rozhodnutí uvedl, že provedl měření vozidla žalobce na záznamu, a to přiložením pravítka k monitoru, toto měření je méně přesné, tvrzení správního orgánu považuje za absurdní. Podle názoru žalobce, na konci měření, tedy kdy byl pořízen snímek se zaznamenanou rychlostí, je vozidlo větší, než na snímku z počátku měření. Byl tedy nesprávně zjištěn skutkový stav věci, žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v dané věci podal žalobce pouze blanketní odvolání, když v podstatě námitky míří proti správnímu orgánu prvního stupně.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím **skutkovým a právním závěrům**:

Ze **správního spisu** vyplývá, a ostatně to není mezi účastníky sporné, že správní orgán prvního stupně obdržel od policie ČR oznámení o výše zmíněném přestupku a po zahájení přestupkového řízení při ústním jednání a poté ještě v písemné podobě (správní orgán obdržel

dne 7.10.2014) podal zmocněnec žalobce M.V. námitky, se kterými se vypořádal správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o přestupku. Jedná se o ty základní námitky žalobce, které se týkaly údajného nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 (dle jedné z této námitek měřicí vozidlo se přibližuje k vozidlu měřenému, ačkoliv dle návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam je možné měřit rychlost pouze, když měřicí vozidlo jede stejnou rychlostí jako vozidlo měřené, k tomu navrhl zmocněnec žalobce provést důkaz návodem k obsluze, ověřovacím listem a dále výsledkem policistů jako svědků), dále v námitce zmocněnce žalobce ze dne 7.10.2014 jednak opět zopakoval zmocněnec svou zmíněnou první námitku, která zpochybňovala vzdálenost mezi měřícím vozidlem a měřeným vozidlem a navíc uvedl, že **ověření měřidla metrologickým střediskem proběhlo v listopadu 2013, kdy „lze předpokládat osazení policejního vozidla s jinými pneumatikami, přičemž měření vozidla obviněného bylo pravděpodobně v dubnu 2014 na letních pneumatikách“**. K tomu navrhl zmocněnec žalobce provést výslech svědků, aby bylo určeno, na jakých pneumatikách bylo vozidlo v době měření provozováno. S uvedenými námitkami se vypořádal správní orgán prvního stupně, když dospěl k závěru, že i v daném případě byla vzdálenost mezi vozidly, tj. mezi vozidlem policie a vozidlem řízeným žalobcem na začátku a na konci měření stejná, či taková, že naprosto nelze pochybovat, že měřené vozidlo překročilo výrazným způsobem povolenou rychlost a jeho řidič se tak dopustil přestupku, který mu je kladen za vinu. V této souvislosti citoval správní orgán prvního stupně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2011, č.j. 8As 27/2010-75). K tomu navíc uvedl, že *„ze záznamu (který shlédl zmocněnec při ústním jednání, a který má k dispozici) zcela jasně vyplývá, že v čase 9:21:20 hod. započalo měření předmětného vozidla a v 9:21:22 po ujetí 100 m mu byla naměřena rychlost 168 km/h. Správní orgán si v čase 9:21:20 změřil na displeji počítače vnější rozteč pneu měřeného vozidla a tato činila přesně 35 mm, totéž správní orgán učinil na konci měření v čase 9:21:22 hod. a rozteč je naprosto stejná. Z tohoto jednoznačně vyplývá, že vzdálenost na začátku a na konci měření je stejná, nikoli jak zmocněnec uvádí, že měřicí vozidlo přibližuje k měřenému. K tomu správní orgán dále uvádí, že na jiném displeji počítače či jiného zařízení může být vnější rozpětí pneu měřeného vozidla jiná, než 35 mm, než na obrazovce počítače pracovníka správního orgánu, vždy však tato vzdálenost bude na jakémkoli zařízení stejná na začátku i na konci měření, což zcela jasně dokazuje, že vzdálenost mezi vozidly se neměnila.“* Správní orgán prvního stupně se tedy věcně vypořádal dostatečným způsobem s těmito námitkami zmocněnce žalobce v rozhodnutí o přestupku, tedy v **odůvodnění rozhodnutí o přestupku je zcela jasná a srozumitelná informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s uvedenými námitkami zmocněnce žalobce, které byly uplatněny v řízení o přestupku před správním orgánem prvního stupně. Tyto závěry správního orgánu prvního stupně však žalobce nenapadl žádnou konkrétní odvolací námitkou, když ve věci podal pouze blanketní odvolání. Věcné námitky směřující proti těmto závěrům správního orgánu prvního stupně uvedl žalobce nikoli tedy v odvolání, jak by se dalo zcela legitimně očekávat, ale až v žalobě u soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.** Soudy rozhodující ve správním soudnictví sice poskytují účastníkům správního řízení ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s.r.s.), **avšak až po vyčerpání řádných opravných prostředků**, pokud je zvláštní zákon připouští (§ 5 s.r.s.). Žalobce tak v dané věci „vynechal“ z hlediska materiálního (formálně odvolání podal, avšak žádné věcné námitky v něm neuvedl) z prostředků ochrany jeho práv ten nejzákladnější, který platná právní úprava obsahuje, a kterým je odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 81 a násl. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Žalobce tedy v podstatě „přetavil“ námitky, které směřovaly proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadaly tak odůvodnění

tohoto rozhodnutí (tedy v podstatě se jednalo o odvolací námitky), **do námitek žalobních, čili žalobce z materiálního hlediska „obešel“ institut odvolacího řízení. Žalobní námitky tak jsou námitkami, které napadají nikoli rozhodnutí žalovaného, ale rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.** Podle ust. § 89 odst. 2 sice odvolací správní orgán i v případě podání blanketního odvolání musí přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Avšak v případě konkrétních věcných námitek, které uplatnil žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně a s nimiž se jasnou a srozumitelnou, přezkoumatelnou argumentací vypořádal správní orgán prvního stupně, se **soud může zabývat jen v případě konkrétních odvolacích námitek, které mohl a měl uvést žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.** Jestliže bylo podáno pouze blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, „*je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007, rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Správní soudnictví však „*tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). I když ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze pojímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě „*by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 18.6.2015, č.j. 7As 93/2015-36, ze dne 28.5.2015, č.j. 9As 291/2014-39, ze dne 14.5.2015, č.j. 7As 83/2015-56). Zároveň je „*třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce v rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.5.2009, č.j. 2Afs 35/2009-91), a to ze strany účastníka správního řízení, když ten se odvolací důvody a návrhy na provedení dokazování z důvodů „*jakési procesní taktiky*“, rozhodne je uplatnit až v soudním řízení, aniž tyto uvedl v odvolání. Obdobně se k otázce uplatnění skutkových námitek až v řízení před krajským soudem vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39: „*Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení.*“ Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z podkladů pro toto rozhodnutí nevyplývá, že by rozhodnutí o přestupku bylo pro žalobce tak překvapivé, či bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo by umožněno podat důkazní návrh), že by své námitky a návrhy na provedení dokazování nemohl žalobce uplatnit již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil při zjišťování skutkového stavu, nic mu nebránilo namítnout to již v odvolání, což však neučinil (porušil tak obecně uznávanou zásadu vigilantibus iura scripta sunt /srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 – 232, č. 2033/2010 Sb. NSS/). Nyní již námitky zpochybňující zjištěný skutkový stav věci nelze před správním soudem projednat (srov. bod 14 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 – 39, bod 45 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9As 291/2015 – 39, bod 27

odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, a ze dne 28.5.2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39). Jak totiž již mnohokrát konstatoval Nejvyšší správní soud, základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. **Správní soudnictví tady není pro to, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení** (z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59, bod 27 odůvodnění). Žalobci je třeba též připomenout, že tak, jako nikdo nemůže mít prospěch ze svého protiprávního jednání, nemůže mít nikdo v demokratickém právním státě prospěch ani z jednání právní řád úmyslně obcházejícího či právní řád zneužívajícího¹ (shodně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2015, sp. zn. II. ÚS 3231/14).

Navíc **zmocněnec M.V.**, která zastupovala žalobce v přestupkovém řízení a podávala i uvedené námitky a dále zmíněné blanketní odvolání, patří k těm zmocněncům zastupujících žalobce v přestupkových řízeních, která **využívá účelové a obstrukční strategie**, přičemž „*nikoli náhodou*“ v žalobě poté podává v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaný advokát. Z dlouhé řady věcí řešených podepsaným soudem a i jinými krajskými soudy v celé republice, potažmo i Nejvyššímu správnímu soudu, je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R.K., M.V., M.J., K.S.) stejnou či obdobnou procesní strategii, ke které patří i podávání blanketních odvolání, přestože tito zmocněnci, zastupující různé žalobce v těchto věcech opakovaně, musí dobře vědět, co musí takové odvolání obsahovat. Poté jsou napadány postupy správních orgánů při vyřizování těchto blanketních odvolání v žalobách sepsovaných jmenovaným advokátem (věci vedené podepsaným soudem pod sp. zn. 52A 60/2014, 52A 57/2014, 52A 32/2014, rozsudky NSS vydané ve věcech sp. zn. 9As 60/2015, 9As 34/2015, 9As 162/2014, 7As 106/2015, 8As 180/2014 atd.). Proto i postup žalobce v dané věci zastoupeného jmenovaným zmocněncem v přestupkovém řízení a následně v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem podle názoru krajského soudu nevybočuje ze zmíněné účelové a obstrukční strategie těchto zástupců, kdy bylo pouze podáno odvolání v blanketní formě a konkrétní věcné námitky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly uplatněny až v žalobě, čímž žalobce účelově „obešel“ jednu instanci rozhodující ve správním řízení, kterou rozhodování krajského soudu nahrazovat nemůže. Žalobce se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, své odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej, přičemž námitky obsažené v žalobě mohl žalobce uplatnit prostřednictvím svého zmocněnce před žalovaným v řízení o odvolání, což však „*v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě je nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli je tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený*

¹ Připomenout lze na tomto místě i slova Deklarace lidských práv a občanských povinností (součástí tzv. Ústavy z roku III /22. 8. 1795/): „*Není dobrým člověkem ten, kdo nezachovává upřímně a striktně zákony /článek 5/. Ten, kdo zákony otevřeně porušuje, se dostává se společností do sporu /článek 6/. Ten, kdo zákony obchází lstí či vychytralostí, aniž je otevřeně přestupuje, poškozuje zájmy všech lidí a stává se nehodným jejich přízně a úcty /článek 7/.“* (Tinková, D. /editorka/. Zrození občana: antologie dokumentů z Francouzské revoluce. 1. vydání, Praha: Academia, 2015, s. 351).

zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43).

Navíc konkrétní věcnou argumentaci odkazující na konkrétní část návodu k obsluze zmíněného měřicího zařízení (srov. bod 5 žaloby) neuvedl žalobce ani v řízení před správním orgánem prvního stupně, ale **až v žalobě**, když i ve vztahu k této argumentaci rovněž nevyužil ani opravného prostředku, jelikož odvolání bylo podáno v blanketní formě, bylo proto povinností žalovaného jako odvolacího orgánu „*přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007, rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43), jak ostatně soud již uvedl.

Jak již soud výše uvedl, žalobní námitky tak v podstatě směřují proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž se jedná o věcné námitky, které mohl a měl posoudit odvolací správní orgán, k tomu však žalobce zabránil zřejmě účelovým podáním blanketního odvolání (jak jinak vysvětlit postup zmocněnce žalobce Veselé, která patří mezi výše zmíněné účelově jednající zmocněnce žalobců, posléze v soudních řízeních zastupovaných „nikoli náhodou“ advokátem Mgr. Topolem). Avšak i kdyby se krajský soud „*pasoval*“ do role odvolacího správního orgánu a věcně posoudil námitky obsažené v žalobě, **nemohl žalobce s těmito námitkami uspět pro jejich nedůvodnost:**

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné, že podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS), „**v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku**“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. **Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce,** jejichž existenci žalobce ani v žalobě nezpochybnil, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky **nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.** Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že **podkladem pro rozhodnutí** bylo oznámení o spáchání přestupku, platný ověřovací list měřicího zařízení PolCam PC 2006 (ověřovací list č. 247/13) a zejména fotodokumentace, tj. videozáznam pořízený měřicím zařízením PolCam PC 2006, kdy je zaznamenána jízda, měření a zastavení měřeného vozidla a projednání přestupku na místě. **Tyto důkazní prostředky jsou zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci,** zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Dále pro věc bylo **klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen měřicím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky** (nebyl ve vlastnictví soukromé osoby ale policie ČR) a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. V daném případě měřicí zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit **po dobu platnosti provedeného ověření** (srov. zákonný požadavek dle § 11 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění, dále jen „zákon o metrologii“). Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a pouze

Český metrologický institut je oprávněn zjišťovat u uživatelů plnění povinností předkládat stanovená měřidla k ověření, přičemž zjistí-li, že je používáno stanovené měřidlo bez platného ověření, měřidlo zaplombuje nebo zruší úřední značku (§ 11 odst. 2 zákona o metrologii). Ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický ústav nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list, anebo použije obou těchto způsobů, o schválení typu měřidla nebo o certifikaci se na místo správního rozhodnutí vydává certifikát, o ověření stanoveného měřidla se na místo správního rozhodnutí vydává ověřovací list nebo se měřidlo opatří úřední značkou. **Z platné právní úpravy nevyplývá, že by při změně pneumatik na měřícím vozidle bylo třeba vydávat nový ověřovací list.**

V daném případě měřící zařízení dle zmíněného ověřovacího listu splňovalo veškeré zákonné požadavky, důkaz o rychlosti měřeného vozidla žalobcem řízeného byl tímto měřícím zařízením pořízen. Podle ust. § 11 odst. 5 zákona o metrologii, jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda. Pokud žalobce zpochybňoval údaje naměřené tímto měřícím zařízením z důvodu jeho vysloveného **podezření o výměně pneumatik na vozidle Policie ČR, tak k tomu soud uvádí tyto závěry:**

Žalobce neuvádí žádné konkrétní tvrzení a neoznačuje důkazy vzbuzující **pochybnosti o tom, zda měřící zařízení bylo zkalibrováno.** Pokud však žalobce zpochybnil výsledek měření, tak si „*mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115, bod 37), když přehlédl, že dle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, **podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku.** Žalobce nic takového neučinil a místo toho volil zcela účelově jinou cestu, tj. snažil se dosáhnout „*protahení*“ přestupkového řízení návrhy na provedení důkazů výsledkem policistů, návodem k obsluze atd., a v žalobě pak zopakoval tuto námitku, kterou však neuplatnil v odvolání, zcela zřejmě za účelem dosažení rozhodnutí soudu o zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení správnímu orgánu za účelem provedení takového dokazování s cílem dosažení prekluze odpovědnosti za přestupek. Pokud by tomu tak nebylo a žalobce by neměl jen účelovou pochybnost o naměřené rychlosti, tak by postupoval dle zmíněného zákona o metrologii a vyžádal by si zmíněné ověření nebo kalibraci měřícího zařízení a vydání osvědčení o výsledku, a zároveň by **nepodával jen blanketní odvolání, když by tak byl přesvědčen o nesprávnosti provedeného měření.** Navíc policisté, kteří prováděli měření, tak postupovali zákonným způsobem, přičemž prováděli činnost, ke které byli ze zákona oprávněni a neobsluhovali toto měřící zařízení v rozporu s návodem k obsluze. Pokud žalobce chtěl uplatnit důvodnou námitku, která by skutečně měla vést k provedení dokazování (výslech policistů, atd.), tak by musel uplatnit žalobce takovou námitku, **kteřá by vzbuzovala přesvědčivě pochybnosti o takovém pochybení při měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem v době spáchání přestupku, které by vyvolaly důvodné podezření z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.** Žalobce však námitky takového charakteru nevznesl, a to ani v žalobě, když se jedná pouze o jeho spekulativní úvahy, ze kterých nelze seznat důvodné indicie o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Žalobce se totiž pouze snaží vyvolat **dojem** o chybném postupu měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem, když předkládá v podobě těchto námitek správním orgánům (a to

jen správnímu orgánu I. stupně) a soudu pouze **hypotézy** (zejména jeho tvrzení o údajném druhu použitého obutí na vozidlech, nedodržení návodu k obsluze) se zcela evidentním, účelovým cílem, aby tyto jeho pochybnosti správní orgán a potažmo dokonce soud ve správním soudnictví v podstatě ex officio vyvracel za pomoci rozsáhlého dokazování. **Sám však správnímu orgánu a potažmo soudu nenabídl tvrzení či důkaz o důvodnosti jeho spekulativních úvah** (viz např. nevyužil postupu dle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, čili nepředložil správnímu orgánu či soudu obsahující údaj o tom, že v případě měřicího vozidla nebylo vydáno ověření či nebyla provedena kalibrace, nepředložil důkaz o svém „podezření“, že na autě byly pneumatiky vyměněny atd.). Je již **notorietou**, že v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaný advokát používá s určitými obměnami námitky směřující k uvedenému cíli s tím, že argumentuje návodem k obsluze měřicího zařízení, požaduje výsledky policistů, zpochybňuje výsledky získané z měřících zařízení. Ve vztahu k těmto námitkám podepsaný soud vycházel vždy ze zmíněné **judikatury NSS**, přičemž např. ve věci řešené pod sp. zn. 52A 34/2014, soud obdobně uvedl k námitce o zpochybnění naměřené rychlosti vozidla řízeného jiným přestupcem závěr rozsudku NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115, ve kterém je uvedeno, že „*stěžovatel, který zpochybnil výsledek měření..., si mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku*“, a to podle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, přičemž rozsudek obsahující tento závěr byl předmětem i kasační stížnosti, se kterou však tento jiný žalobce zastoupený jmenovaným advokátem neuspěl (rozsudek NSS, č.j. 4As 63/2015-52). **V této souvislosti je třeba uvést, že žalobce si zřejmě mylně vykládá zásadu oficiality v přestupkovém řízení. Ta, ostatně jako v jiném správním řízení, znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Postup zmocněnce žalobce a zástupce žalobce v soudním řízení, kdy se tito dožadují provedení rozsáhlého dokazování za účelem vyvrácení jejich pochybností, znamená, že by v takovém případě jakékoli jejich tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění a dále zejména rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Žalobce však zůstal jen v rovině tohoto účelového zpochybnění, které nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje zachyceného standartní fotodokumentací. Jeho pochybnosti nelze považovat za takové, které by založily či by byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti o správnosti měření. Žalobce svými ničím nepodloženými hypotézami (viz např. jeho tvrzení o pravděpodobnosti namontovaných letních pneu) tak vytváří jen stav, kdy vlastně požaduje po správním orgánu (a to ještě jen u I. stupně, kdy své námitky uplatnil a v odvolacím řízení se k tomu zcela „vymlčel“) a potažmo po soudu, aby ex offio prověřily tyto jeho hypotézy prokazováním negativní skutečnosti, tj. že k chybnému měření nedošlo (tedy např. výsledky policistů, zda nebylo vozidlo osazeno letními pneu, když jeho tvrzení je založeno jen na „pravděpodobnosti“).** **Takovou procesní obranu nelze zaměňovat s procesním postupem, kdy přestupce předeštre konkrétní skutkové okolnosti, které zakládají důvodné pochybnosti o správnosti měření. To by pak ad absurdum musely správní orgány a potažmo soud „krok po kroku“ ověřovat dodržení návodu k obsluze, nebo ověřovat důvodnost jakéhokoliv tvrzení žalobce (např. výsledkem policistů, na jaký tlak měli nahuštěné pneu, jaké velikosti byly ráfky kol, zda a kdy byl kontrolován technický stav, např. změření geometrie atd.). A to je přesně cílem takové procesní a obstrukční strategie.** Té nasvědčuje již běžný postup zástupce žalobce v této věci, stejný jako v obdobných jiných věcech, kdy až těsně před jednáním soudu a při jednání svými dlouhými přednesy a návrhy na doplnění dokazování se

snazí účelově dosáhnout zrušení rozhodnutí, ačkoliv **tuto možnost nevyužil v odvolacím řízení**, kdy podal jen blanketní odvolání, čili usiluje o to, aby **soud** žalované rozhodnutí zrušil za účelem doplnění dokazování, kterým by se přestupkové řízení prodloužilo až do zániku odpovědnosti žalobce za přestupek. Pokud by na měření vozidla mělo vliv, zda měření vozidel probíhá na letních či zimních pneu, tak by autorizované metrologické středisko nevydávalo ověřovací list na celý rok, ale jen na určité období. To ostatně správně konstatoval správní orgán. I. stupně v rozhodnutí o přestupku a žalobce tento argument nevyvrátil a nezpochybnil ani v žalobě. Žalobce v této námitce uplatněné před správním orgánem I. stupně vyslovil jen pouhou **spekulací zahrnující jeho „předpoklad osazení“ tohoto vozidla jinými pneumatikami**, z čehož vyvozuje svou pochybnost o naměřené rychlosti vozidla řízeného žalobce v okamžik spáchání předmětného přestupku. Pokud by měly být pneumatiky tak zásadním faktorem pro změření rychlosti vozidla, pak by asi dle logiky uvažování zástupce žalobce byla důležitá i výše jejich vzorku, správnost jejich nafouknutí, vyvážení, váha přepravovaného nákladu ve vozidle atd. Ostatně, pokud by měly mít takové námitky význam, pak by s nimi musel zcela jistě pracovat i Český metrologický institut při ověřování rychloměrů a musely by být pro to v ověřovacím listu také příslušné rubriky. **Žádná rubrika pro druh pneumatik však v ověřovacím listu není.** Navíc krajský soud při jednání dne 6.4.2016 z Návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC 2006 nezjistil, že by v něm bylo obsaženo to, co tvrdí žalobce v žalobě a v podání ze dne 4.4.2016, tj. že „*v případě výměny kol (pneumatik) je třeba provést novou kalibraci vozidla*“. A neexistující skutečnost nelze dokazovat (negativní důkazní teorie), proto soud **nepovažoval za nutné provádět k tomu nějaké další dokazování.** V uvedeném návodu (a to v bodu 4) je jen uvedeno, že výměna kol a další okolnosti (změna hmotnosti vozidla, změna tlaku vzduchu kol atd.) **mohou** být (nikoliv že automaticky jsou) příčinou zmenšené přesnosti měření rychlosti a že v případě výměny kol (pneumatik) je třeba provést kontrolu ujeté dráhy stanoveným způsobem v tomto návodu a nové ověření je třeba až v případě, že dojde k určité odchylce (větší než 2%). To, že by tento předpoklad pro nové ověření nebyl splněn, tedy že taková kontrola nebyla provedena, (tj. i za předpokladu, že pneu či kola byly skutečně vyměněny), žalobce ani v žalobě netvrdil a soud není ani oprávněn za žalobce vymýšlet další argumentaci a doplňovat žalobu za zástupce žalobce, to snad musí uznat i on sám, ostatně „*není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78). **Krajský soud není odpovědný za zcela zásadní a evidentní pochybení vyplývající z této účelové strategie, kdy se zmocněnec žalobce slečna V. a potažmo jeho zástupce v soudním řízení dostatečně se skutečným obsahem zmíněného návodu k obsluze měřicího zařízení neseznámili** (k tomu jim stačilo vyhledat si jej prostřednictvím zmíněného internetového vyhledávače nebo požádat správní orgán, aby do něj mohli nahlédnout, jak soud ještě dále uvede), spokojili se pouze s údajnou informací od „známého policisty“ a zvolili neúčinnou ochranu práv žalobce. Je i vzhledem k již existující notrieti o účelovosti a obstrukčnosti zmíněné procesní strategie využívané jmenovaným zmocněncem a završené podáním dané žaloby „nikoliv náhodou“ sepsané jmenovaným advokátem, že uvedenou chybnou informaci o nutnosti provedení kalibrace měřicího zařízení při výměně kola pneumatik uvedl zástupce žalobce záměrně, možná i s pokusem mystifikovat soud (tomu nasvědčuje i to, že v žalobě byly tato mylná informace uvedena ve formě citace z Návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC 2600, takže „na první pohled“ měla vyvolat dojem její pravdivosti). Zřejmě tato „strategie“ počítá s tím, že soud takovému účelovému tvrzení uvěří a vyvodí z něj

závěr o vadě řízení. V tom se však mýlí a připravuje tak žalobce o efektivní a skutečnou ochranu jeho práv jak v přestupkovém, tak i v soudním řízení. Znovu proto musí krajský soud opakovat, že výstižně takovou situaci popsal NSS takto: **„Na tomto místě je nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli je tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám“** (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43).

K tomu je třeba dodat, že nedůvodné je tvrzení zástupce žalobce v podání ze dne 4.4.2016 zopakované i u jednání soudu dne 6.4.2016, že totiž návod byl pro zmocněnce žalobce slečnu V. nedostupný a že zmíněnou informaci o nutnosti nové kalibrace v případě výměny kol či pneumatik získal žalobce údajně „od svého známého policisty“ (k dotazu soudu jeho jméno neuvedl). To žalobce neprokázal, přičemž lze jistě přisvědčit tvrzení pověřeného pracovníka žalovaného, že pokud by tento zmocněnec o to požádal, správní orgán by mu umožnil nahlédnout do tohoto návodu. Navíc lze tento návod pohodlně vyhledat prostřednictvím internetového vyhledávání a www.google. I tento postup svědčí o účelovosti zvolené procesní strategie, jejíž pravidelnou součástí je i uvádění zavádějících, ničím nepodložených a nepravdivých informací. V neposlední řadě stejnou námitku řešil již i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27.12.2012, č.j. 4 A 16/2010-53, kdy žalobce obdobně poukázal na zkreslení výsledku měření vlivem rozdílných provozních podmínek, tj. v důsledku výměny pneumatik policejního vozidla a dospěl k závěru, se kterým se i podepsaný soud ztotožňuje, že totiž **„různé vlivy na přesnost měření jsou korigovány odečtením povolené odchylky měřicího zařízení 3%“**. Tento názor pak **potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35**. Při tom zároveň v dané věci nelze odhlédnout od toho, že překročení rychlosti bylo významné, nikoliv zanedbatelné, tj. o 32 km/hod, **„Ize proto vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít vliv na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku“** (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

Závěr o zmíněné účelovosti procesní strategie se týká i **další námitky** směřující k části argumentace správního orgánu prvního stupně o změření velikosti měřeného vozidla na počátku a na konci měření rychlosti. Žalobce zcela účelově přehlédl, že základním a stěžejním závěrem ve vztahu k jeho námitce vznesené před správním orgánem prvního stupně, kdy žalobce zpochybnil vzdálenost mezi měřicím vozidlem a měřeným vozidlem, **není založen na měření rozteče pneu měřeného vozidla na displeji počítače, ale na tom, že již z podkladů rozhodnutí, tj. ze záznamu z měřicího zařízení vyplývá, že „i v tomto případě je vzdálenost mezi vozidly na začátku a na konci měření stejná, nebo taková, že naprosto nelze pochybovat, že měřené vozidlo překročilo výrazným způsobem povolenou rychlost, a jeho řidič se tak dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu“** (srov. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 3). K tomu krajský soud uvádí, že tento závěr není v rozporu s tímto podkladem, když jeho obsah způsobem nevyvolávajícím pochybnosti umožňuje posoudit, zda měřené vozidlo překročilo povolenou rychlost, tedy zda se řidič daného vozidla dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu. **„Za situace, kdy se vozidlo obviněného podle obrazového záznamu pohybovalo přibližně stejnou vzdáleností jako měřicí vozidlo...nelze tvrdit, že by se vozidlo obviněného pohybovalo nižší rychlostí, než vozidlo měřené, a že se tedy stěžovatel přestupku nedopustil“** (srov. rozsudek NSS ze dne 31.1.2011, č.j. 8As 27/2010-75). Žádná taková pochybnost ani krajskému soudu, která by se týkala měření rychlosti vozidel, tj. že by z tohoto záznamu měření bylo patrné, že by se měřicí vozidlo

přibližovalo k vozidlu měřenému, jak tvrdil žalobce, nevznikla a z tohoto záznamu takový závěr ani nevyplývá, proto je již nadbytečné zabývat se rovněž účelově vznesenou námitkou žalobce o tom, co naměřil „v počítačovém programu“ sám, tedy jakou naměřil velikost měřeného vozidla na začátku a na konci měření, když navíc své údaje o této velikosti měřeného vozidla byly získány žalobcem, v jeho „počítačovém programu“, a tedy mohly být i **účelově upravené** (což vzhledem k všeobecně známým zkušenostem, nejen podepsaného soudu, ale i jiných soudů včetně NSS s účelovými a obstrukčními tvrzeními a strategiemi jmenovaných zmocněnců, tedy i slečny V. v obdobných přestupkových řízeních, není vyloučené, takže soud takový podklad předložený žalobcem považuje za nevěrohodný).

Krajský soud považoval **skutkový stav věci za dostatečně zjištěný, proto nepovažoval za nutné, aby bylo provedeno jakékoli dokazování navržené žalobcem**, judikatura aplikovaná žalobcem v dané věci se vztahovala na odlišné skutkové případy a žalobce ji použil pouze účelově, když naopak aktuální byla judikatura aplikovaná podepsaným soudem (argumentace soudu viz výše).

Rovněž za nedůvodnou považoval krajský soud námitku o nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí o přestupku, vznesenou u jednání soudu dne 6.4.2016, v němž měly být dle zástupce žalobce specifikovány konkrétní skutečnosti týkajícího se přestupku, kterého se dle výroku přezkoumávaného rozhodnutí o přestupku žalobce dopustil již před projednávaným přestupkem dne 8.4.2013. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že výrok je dostatečně specifikován, uvedení skutečnosti, že se jedná o přestupek, který se stal v předchozích 12 měsících, když před projednávaným přestupkem se žalobce dopustil takového přestupku dne 8.4.2013 mohlo mít vliv jen na výši uložené sankce, předmětem postihu v daném rozhodnutí však toto předchozí přestupkové jednání nebylo a nebylo třeba jej blíže specifikovat. Ostatně sám žalobce nezpochybnil skutečnost, že takového přestupku se dne 8.4.2013 skutečně dopustil.

Protože **žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout** (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 6. dubna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová